

А бекяру три години.
 Го исуши го пресуши,
 Го напра'и су'о дре'о,
 Су'о дре'о я'оро'о;
 Да го фжришь въ силенъ оганъ,
 Да съ сторитъ дробна пепель,

Да го сеишь во градина,
 Да израститъ рамн' босильокъ,
 Босильокъ киска цвеке,
 Да го бератъ девойки-те,
 Да го носѣтъ въ пазу'и-те.

291.

Заспала мома край море
 Потъ една гранка маслинка;
 Повеа ветаръ отъ море,
 Откжриль гранка маслинка,
 Го удри моме по гжрло.
 Моме съ отъ сонъ разбуди,
 Моме ми люто прокжлна;
 Егиди ветаръ Меглене!
 Защо ме отъ сонъ разбуди,
 Никога да не повеишь!
 Що големъ сонъ си догледафъ;

На сонъ мине'е три луди,
 Пжрво-то лудо що мина,
 Той ми потфжри яболко,
 Позеленъ да ъ отъ него;
 Второ-то лудо що мина,
 Той ми потфжри златъ пжрстенъ,
 Низъ него да съ провриетъ;
 Трекьо-то лудо що мина,
 Той ме на соне целива,
 Со мене да съ кердосатъ!“

292.

*Охридски *)*.

Брала мома зеленика
 Во два скута кжта-дена,
 Ми увила зеленъ венецъ,
 На венец-отъ деветъ киски
 Деветъ киски босилко'и,
 А десете потлеско'и.
 Сиракъ юнакъ сеиръ чинить,
 Дѧ съ спуци ѣ го грабна,
 Ъ го грабна зеленъ венецъ.
 Съ налюти люто моме,
 Люто кодичтъ, солдзи ронить:

„Да би далъ богъ колку киски
 Колку киски на венец-отъ,
 Толку града до обшеташъ,
 Опѣтъ назатъ да съ вратишь,
 Пакъ во мой-те рамни дворѣ,
 Дѧ да речишь: дай ми, моме,
 Дай ми, моме, ключе'и-те,
 Да отключаъ Пирга града,
 Да вида що иматъ нжтре?
 До два старци ми седе'а,
 Зборъ зборве'а, строй строя'я.“

293.

А Јоване домакине!
 Али спіешъ, али піешъ?

Ако спіешъ разбуди съ,
 Ако піешъ весели съ;

*) Сѣ петъ пѣсни.